

CONTEXT

L'EXEMPLE DELS ADULTS Vaga de mestres i professors

No s'educa pel que dius als teus fills/es, s'educa pel que fas. Bonica frase, Els mestres criden, es manifesten, xiulen, tallen la circulació. La seva representant crida com una posseïda en veure un micro i els ulls li surten de la cara. Mentre, el responsable d'aquests mestres passa d'ells, tanca la porta del despatx i fa uns mots encreuats amb xinès. Imagineu com sortiran els nens/es.

Igual que els pares enfeïnats que en arribar a casa es tanquen al despatx i deixen als nens amb la cangur veient dibuixos animats, el Sr Cambray, enginyer i expert en màrqueting, es treballa una llei agombolat per la seva preparació acadèmica, fa que la llei s'imprimeixi i es tanca a la Conselleria. Tant els nens com els mestres es queden amb un pam de nas. Emprenyats, tristos, abandonats... i agafen la rabieta.

Els mestres ja són de mena empenyadíssima, tot els molesta, tot els afecta, tot els deprimeix (normal després de passar-se vuit hores amb criatures) i en quan surten al pati, o la Plaça Sant Jaume, no hi ha qui els agunti. Sobre tot quan els treuen una setmana de vacances encara que diguin el contrari.

No canviarem als mestres. Encara sort que algú agunti als nostres fills fins que no troben una bona feina. Per què doncs el Sr. Cambray, no obra la porta del despatx, entra a una aula, s'asseu en una cadireta baixa i pregunta als mestres, què nois, què us passa?

Abandonar al magisteri és fer que el magisteri abandoni als nostres estimats fills, i això no ho vol cap pare, ni cap mare, ni sobre tot cap avi que es passa la vida donant berenar a les criatures. No seria bo educar al jovent en el diàleg?

